

LA BARRICADA

Redacció y administració:
Baix de Sant Pere, 63, pral., esquerra

Surt els divendres

NÚMERO SOLT: 5 CÉNTIMS
Suscripció: 1 pesseta trimestre

El caciquisme d'Igualada

El triomf d'Odena

La lluita a Jorba

Varem dir que estavem disposats a vencer y hem vensut!

El passat dimars foren proclamats regidors d'Odena, per l'article 29, tres amics nostres y un lliberal monàrquic,

La influencia del cació ha sofert una grossa empenta. Ha sigut escombrat de La Pobla y d'Odena. Derrotat vergonyosament amb tot y la seva influencia, les seves amenasses, els seus oferiments...

Salut, als abnegats, als entusiastes amics d'Odena!

Sou vosaltres de la pasta dels lluitadors y dels martirs. Gent de ferro y homes de fé. Entre vosaltres s'obliden les petites miseries d'aquesta xorca política barcelonina. El cor se remonta vers l'ideal; y observant la humilitat amb que revestiu el vostre comportament d'héroes, amics d'Odena, sentim vergonya per no haver pósat avans totes nostres energies al servey de vostra redempció.

Podem aixecarvos, ara, ja redimits, y extendre las mans acusadores envers els homes públics que os abandonen.

Perque heu guanyat pel vostre esforç, y ningú por regatejarvos la gloria del passat misteri de dolor sostingut amb estoica enteresa.

'La Barricada' a Odena

En Lluís Companys, l'Andreu Nin y en Miquel Gaudier varen anar el diumenge a Odena. La proclamació no's va fer, de primera convocatoria, aplasantse pel dimars. La Junta del Cens no havia comparegut. A la tarda's celebrá'l mitin. No'l ressenyem perque ja ho han fet els diaris. En dit acte la paraula hermosament atrevida dels nostres redactors s'uní a les veus prestigioses den Serra y Costansó, den Rius y den Casals.

Els amics d'Odena ens van explicar l'història de la seva lluita.

Els detalls emocionen. Odena y La Pobla son un exemple de virtuts cívi-ques.

Els d'Odena am tot y sostenir la guerra al cació s'han fet un magnífic local. La constancia y fe d'aquella gent es inenarrable. Un anticaciquista va esser expulsat de la casa aont ha-

bitava, que era propietat d'un cació. Els ciutadans d'Odena li van construir una altra casa. Mentres hi han hagut ciutadans presos, els altres els hi han conreuat les terres. Apinyats, agermanats, s'han sostingut sempre. Després dels successos de Juliol van empresonar molts correligionaris de Odena. Però a la presó se'ls hi portaven els millors fruits, la vianda escullida; y les seves propietats eren cuidades amb esmerada sollicitud. La feina's repartia' les malalties se pagaven am suscripcions.

Una tasca admirable que hauria de avergonyir als cacios si tinguessin dignitat y sensibilitat.

Un castell feudal

Aprop d'Odena hi viu un acaudalat propietari, que's diu Roca, y que es un cas patològic.

Aquest senyor ha construít la seva casa recordant grotescament els antics castells feudals.

Sosté'l criteri de que'ls pobres no saben, ni deuen, ni poden governarse.

Creu que tota aquella explanada deuria viure agrada y satisfeta baix el seu jou.

Es amo y senyor de vides y hisendes.

Alguns diuen que es boig; altres creuen que es dolent, que té maldat d'ànima.

No; es un cas patològic; rés mes. Els nostres amics han de sentir llástima envers aquest home perque totes les seves riqueses y el seu orgull son una futesa.

Sols s'emportará d'aquest mon els odís dels seus conciutadans y el recort d'una estúpida vida inútilment viscuda. Sobre la seva tomba cauran malediccions.

Y s'haurá deixat perdre l'íntima satisfacció del que sap ferse estimar pels humils.

El caciquisme a Jorba

Els cacios expulsats de La Pobla y d'Odena s'arrapen a Jorba.

Els anticaciquistes d'allí, sense distinció de banderia política, s'han agru pat decidits a defensarse.

Per ara'ls cacios comensen igual que van fer a La Pobla y a Odena. Atropellen la llei, no donen possessió

als regidors anticaciquistes y celebren les sessions al domicili particular del repugnant Llansana.

Recomensarem la lluita a Odena, millor dit. continuarem la campanya. Però am menys paciència. Els ha costat molt y els de Jorba no están disposats a sofrir el martiri dels d'Odena.

Desde'l primer atropell, desde'l comensament de les hostilitats hi haurá garrotades.

¡Y al tanto!

Un setmanari "Independiente"

Se publica a Igualada un setmanari titulat *El Independiente*. En Godó els paga y els pobres esclaus escriuen. Ho fan malament, però en Godó no trova a ningú més.

En un número passat diu que LA BARRICADA y *L'Igualadí* son un par de compadres que andando del brazo van como los gitanos buscando quienes les presten un burro.

Si nosaltres busquessim un burro, aniríem a la redacció de *El Independiente* y n'agafaríem qualsevol d'aquell estable.

Mercés, y tornem-hi

Mercés a tots els que'ns han felicitat per aquesta campanya. No la deixarem ni en un sol número. Hem de publicar una per una totes les vergonyes del caciquisme. Detallant fets y escrivint els noms pera que quedin gravats a la memoria de la gent honrada. Llensarém sobre'ls culpables l'estigma de les seves infamies.

Estem contents de la nostra feina. Orgullosos de la mateixa. Enamorats de la que'ns queda per fer. Y hi posarem totes nostres energies.

Hem d'acabar l'informació d'aquesta setmana saludant amb admiratiu respecte als senyors Rius, Serra, Costansó y Cortada que han posat la seva inteligencia y el seu prestigi al costat de la noble causa y que de molts anys sostenen briosamente la sagrada lluita.

Amics d'Igualada: Endevant, amb els punys closos!

L'Espanya inquisitorial

El presiri de Figueres

Dos periodistes madrilenys ben coneguts, l'Eduard Barriovero y'l que firma amb el pseudònim «El Duende de la Colegiata» han fet públiques, en unes cròniques vibrants y alhora doloroses, el régim mitjval que's segueix amb els reclusos en el presiri de Figueres. Renaix en ell la vella tradició dels *cabos de vara*, de les crudels y antihumanes tortures, dels flagells sagnants y desprietats. El presiri es encare a Espanya no'l establiment correccional, aont se forjen nous ciutadans que poden donar en l'avenir, ja redemptes, dies de profit a la patria, sino la tétrica visió del infern dantesc, aont el delinqüent s'acaba d'enfangar en el seu estat d'enbrutiment moral.

A la campanya iniciada pels periodistes madrilenys, ha respost «El Poble Catalá», amb una serie d'articles vibrants clamant per la pietat humana.

Les bones animetes de «La Veu de Catalunya», conseqüents amb el seu esperit y la seva historia, no han trobat bé aqueixa campanya humanitaria y han deixat caure tot el verí repugnant de la seva ánima.

Pobra Catalunya, governada per aquesta gent!

LABARRICADA, portaveu de totes les causes nobles y generoses, alsa la seva veu sedenta de justicia pera que desapareixi el régim inquisitorial del presiri de Figueres.

En nom de la pietat humana, d'aquesta dolça virtut, en nom de la moderna ciencia penal, es precis que's reformi'l regim disciplinari del presiri empordanés.

Reclamém que s'efectui una informació conscient y municiosa que exterrisi totes les vergonyoses injusticies; demaném an els nostres diputats que's fassin ressó d'aquesta aspiració humaníssima y la portin a les Corts.

L' assamblea de Saragossa

LA REUNIÓ DEL DIMARS

El passat dimars se celebrá al Círcul Republicà de la plassa del Teatre l'anunciada reunió que, pera tractar de l' Assamblea de Joventuts de Saragossa, convocá LA BARRICADA.

Hi acudiren nombroses representacions de Joventuts Republicanes no lerrouxistes.

S'acordá, per unanimitat, fer públic que, am tot el sentiment, se veien en el cas de no assistir a dita Assamblea per haverse inspirat en una finalitat distinta de la primitiva, que s' encaminava á reunir á tots els elements revolucionaris espanyols sens distinció de matisos, convertintse en una Assamblea de marcada tendència lerrouxista, per lo tant, anti-revolucionaria.

El pacte de la fam

L'excelentíssim y molt il·lustríssim governador civil de Barcelona «Don Manuel Portela Valladares», pretor del no menys excelentíssim y il·lustríssim president del Consell de Ministres «Don Josep Canalejas Méndez», conseqüent amb els ideals lliberals que representa, fidel complidor de les doctrines del seu amo que, allà, en èpoques remotes en que s'assentava, en el Congrés, en els bancs de l'oposició, feia professió de fé d'aspiracions avensades en materia social, l'indants amb la doctrina socialista, s'ha emprés, com son mestre y senyor Canalejas, la noble y meritòria tasca d'oposarse, per tots el medis, a la constitució d'entitats obreres y de reprimir l'avens incessant de les modernes aspiracions renovadores.

Pera aixó, l'ilustre senyor Don Manuel Portela Valladares posa en pràctica un procediment alhora pràctic y humanitari, après segurament en les lectures de les obres de Marx allà en aquells bons temps de la joventut en que's deixava portar per aquestes cabories...

Els elements constitutius de les entitats de tendència avensada son els obrers? Doncs bé, Don Manuel Portela Valladares desplega un extraordinari servici de vigilància.

Els domicilis particulars dels obrers co-

neguts per les seves idees renovadores, son custodiats tot el dia per individus de la policia, que'ls segueixen tots els passos, que'ls provoquen amb el seu desvergonyiment y la seva incultura tradicional. Mes la seva gestió inquisitorial no's reduceix an aixó, sino que'ls honorables membres de la nostra mai prou alabada policia se presenten descaradament en les cases aont aquells obrers se dediquen a un honrós treball y, presentantlos com a terrorífics y temibles revolucionaris, el propietari o encarregat del treball, generalment de esperit poruc y mediocre, despedeix an els obrers.

Aixís les coses, aquest, mancats de feina, han arribat a un estat de crisis económica insoporable, y la miseria desoladora s'ha ensenyorit de le seves llars...

Y heusaquí la táctica magnífica del inmens governador civil de la provincia de Barcelona. Perseguir despietadament an els obrers, inhabilitarlos pera'l treball y sumirlos, en conseqüència, en la miseria. Aixís, la vida se'ls fa imposible y's veuen obligats a emigrar d'Espanya, cercant un país aont la justícia's practiqui més que en aquesta terra desgraciada. En aquestes condicions, fora de Barcelona'ls elements obrers avensats, se fa impossible la propaganda d'ideals regeneradors y la constitució de noves entitats.

Y l'incommensurable governador «Don

Manuel Portela Valladares» s'assenta olímpicament en la seva poltrona y fa una riallada de satisfacció per haver vensut amb la seva táctica meravéllosa la terrible hidra revolucionaria.

Y bé, aixó no pot continuar.

Es intolerable que, en plena legalitat constitucional, se persegueixi an els obrers honrats de Barcelona y se'ls sitihi per la fam, mentres campen per la ciutat els estafes y reventa-pisos.

Es necessari que aixó s'acabi, per la vergonya, per la dignitat d'un govern que se anomena demócrata y lliberal, y en nom del sant respecte que's deu a totes les idees.

N. A. P.

Actes del partit

—L'Albert de Quintana ha donat una notable conferencia a Girona sobre'l tema «Perqué no tenim la República».

Com sempre, el nostre amic obtingué un gros éxit, evidenciant l'actuació negativa dels partits republicans y la necessitat d'empendre una nova tasca orientada en un sentit de obra pràctica y feconda desde l'aparició.

—El passat dissapte se celebrá a l'«Ateneu Pi y Margall» de la Barceloneta, el miting inaugural de la «Joventut F. N. R. Els Gironins». Hi parlaren el president de la mateixa Joventut senyor Sansolí Verdier, el president del Ateneu Pi y Margall senyor Gatuellas, el senyor Morales, socialista, el nostre estimat

company Andreu Nin, l'Enric Vila y l'ilustre secretari del Consell de la U. F. N. R. senyor Layret.

Tots ells pronunciaren fogosos parlaments que foren coronats am formidables salves d'aplaudiments. El senyor Layret, pronunciá un discurs eloqüentíssim com a seu, encoratjador y omplert de sanes y lluminoses orientacions, que fou ovacionat amb entusiasme.

Saludém a la novella Joventut, a la qual desitjem llarga y feconda vida en bé de Catalunya y de la República.

—A l'Ateneu Democracia del districte VII, hi ha donat una notable conferencia sobre'l tema «De la monarquia a la República», el culte publicista Ignasi Ribera y Rovira.

—El nostre amic Xavier Gambús ha desarrollat el tema «La por al ridícol» en el Centre d'U. F. N. R. del districte II.

Se dolgué del retraiment y la passivitat dels elements catalanistes, advocant pera que's torni, sense por al ridícol, a l'antiga campanya de joventudes estridencies.

Fou molt aplaudit pels nombrosíssims correligionaris que acudiren an aquella entitat del nostre partit.

Pera'ls presos polítics y socials

Una comissió de socis de la «Joventut d'Unió Republicana del districte VII,» nomenada per la Junta directiva de dita entitat, juntament amb altres amics, anirá'l proper diumenge, pel matí, a visitar els presos polítics y socials, a qui farà donació d'una cantitat votada pera'ls mateixos.

El lloc de reunió serà el de son domicili, Marqués del Duero, 88.

L'opinió den Salvatella

Parlant de la crisi de l'U. F. N. R. ha escrit el jove diputat Joaquim Salvatella: «Catalunya es una regió del Estat espanyol. Cap partit català aspira a que's separi d'ell. Dintre d'ell, amb el seu concurs, necessàriament s'ha de plantejar y resoldre nostre plet autonomista. Anem ara a veure, en semblant situació, com deu actuar el partit republicà nacionalista. Exposem la situació francament. Hem de ser francament nacionalistes o republicans?»

Aquí hi cabria allò de «tant republicans com nacionalistes; tant nacionalistes com republicans», forma eclèctica am la qual s'ha vingut mantenint l'equívoc que per fi tindrem d'acabar. Però estem obligats a una sinceritat absoluta. Consta bé que no's tracta de preferències, doctrinals o sentimentals, sino de les que imposa la situació política d'Espanya.

Jo ho dic am profunda convicció: devem ser resoltament, obstinadament, republicans. ¡Y que no tingui por ningú pel nacionalisme! Al contrari. Si les aspiracions nacionalistes dels demés partits fossin iguals a les nostres, coses que'm guarden molt be d'afirmar, es evident que sense cap preocupació per la sort de Catalunya podríem consagrar-nos a la lluita per la llibertat. Doncs, si no ho son, si nosaltres creiem que'ls nostres responen millor al interès de la pàtria, encara estem més obligats a lluitar pera conquerir la República. Què farien els demés partits sino buscar el Poder pera establir llur autonomia? Y qué devem fer nosaltres, deixar que s'estableixi aquella que no omplena tot nostre anel lliberador de Catalunya, o cercar també'l Poder pera garantir-nos la total realització de nostre ideal? Hi ha qui desconfia del republicanisme espanyol de tradició unitaria. Ja va esborrant-se la tradició. Però es que cap nacionalista republicà podria posar més confiança en la monarquia? Quin medi millor, per altra part, que influir noves orientacions al republicanisme, que col·laborar activament en la seva obra?

Ho considero forsós. Devem ajudar an els republicans espanyols en la transformació del règim y devem donarnos pressa a ferho. Cec es qui veu creixer els obstacles pera aquell, per sí mateix. Quina obra la nostra si al demanar a la nova Espanya l'autonomia de Catalunya, pogués respondrens: Aont ereu vosaltres mentres jo'm batia per la República?

Tot aixó suposant que'ls republicans catalans ho fassin tantsols pera conseguir l'autonomia. Ja ho veuríem el dia que la vida nacional ens plantejés avans un problema d'autonomia que un problema de llibertat.

El fracàs de la monarquia

Es cada dia més evident l'inestabilitat de la monarquia espanyola. Els seus continuats desaccerts, la seva política xorca y suïcida demostren que la llibertat es incompatible amb el règim. Y no som solsament nosaltres els republicans, els qui se-

nyalem els seus desgavells, els qui acusem a la monarquia de causant de la desfeta nacional, sino'ls seus mateixos homes, els seus homes representatius.

Un dia fou l'Urzaiz el qui aixecà al Congrés la seva veu acusadora, esparidint als *cunills de guix* de la majoria. Avui es en Gasset qui, explicant l'última crisi ministerial, ha formulat una serie d'acusacions formidables contra'l règim, corroborant les campanyes realitzades pels republicans. Ha fulminat anatemes contra un règim que, en lloc de construir les escoles y'ls camins que necessitem, ha llensat al país a una guerra iniqua y xorca al Marroc, votant fabuloses quantitats pera la construcció d'una esquadra, abocant esbojarradament diners y més diners, pera sostenir l'impopular aventura marroquina.

Ha acusat a la justícia espanyola d'estar minada en els seus fonaments per la més repugnant y asquerosa corrupció...

Y aquestes paraules tenen un valor immens y una eloqüència insuperable. Ja no som nosaltres, els enemics irreconciliables del règim, els que senyalem la seva corrupció, sino que son els seus mateixos homes, els que, com en Gasset, acaben totjust de formar part d'un ministeri que regeix encare. La podridura es fonda y fa trontollar l'edifici.

Confiansa, amics, que'l règim no se aguanta ja, pels seus propis pecats, y es hora de que plens de fé y de coratge'ns acoblem tots pera fer un suprem esforç y desfernos d'aixó que no's sosté ja, de tant coreat y podrit.

La República serà una esperança de pròxima efectivitat si'ns conjurem tots pera instaurarla, disposant-nos a tota mena de sacrificis.

Depén de nostra voluntat, de nostre esperit de sacrifici, que la República tregui a Espanya dels mals viaranyos a que l'ha conduït la insensata política del règim monàrquic.

JACOBI.

Els presos per la vaga de Septiembre

Rés de nou podem dir als nostres lectors am referencia al procés que s'està tramitant am motiu del intent de vaga general del passat Septiembre.

Tot segueix igual, am l'entitat desesperant...

L'única realitat desconsoladora y irritant es la continuació de set obrers, que no cometeren cap delictes, en les cel·les de la presó «Model» de Barcelona. Y per la llibertat d'aquests homes, víctimes inmolades al insacible orgull y fátua vanitat del governador civil «Don Manuel Portela Valladares», aixecarem la nostra veu generosa, jovenívola, vibrant.

No demaném pietat, sino que implorém, reclamém el compliment de la justícia.

Y no pararem fins que aquests obrers ignocents retornin a les seves llars honorades, avui desolades y sumides en la misèria.

Per aixó demaném la col·laboració de la premsa lliberal, que s'ha mantingut fins avui en un mutisme inconcebible, pera aquesta noble creuada per la justícia y la llibertat.

DESCÁRREGUES

Llegim:

«En el Góbierno Civil no se tenía anoche noticia oficial del resultado de las elecciones municipales de Odena.

El gobernador señor Portela atribuyó el retraso en comunicarle dicho resultado al hecho de no haber telégrafo en dicha población».

No, home, no! El retrás no's déu a que a Odena no hi hagi telégraf sino a que hi ha un cacic desvergonyit y cínic que fa escarni de la llei, am la complicitat de les autoritats, y que juga am la voluntat dels ciutadans d'aquella hermosa comarca.

SS

Els carlins están la mar de cofois, com a criatura a que se li fa present d'un bobó, per que han adquirit una rotativa pera «El Correo Catalán».

Está vist que ja només poden estar contents a mida que van adoptant tots els moderns progressos, ells, els eters reaccionaris, respectuosos am la tradició.

Son una eterna paradoxal!

SS

Els lerrouxistes. el diumenge passat havien de celebrar un miting en pro de l'amnistia als presos per delictes polítics y socials, en la «Casa del Pueblo» del districte V; mes, a l'hora de comensar el miting, no hi havia comparegut cap orador y no va poguer celebrarse malgrat haver convocat a tot el pueblo. Els oradors eren als toros. Quin cinisme! Perqué no'ls escups al rostre, poble concient, an els falsos redemptors?

SS

Unes cròniques periodístiques han posat al descobert les enormitats comeses en el penal de Figueres, amb els presos reclusos en aquell establiment.

Una volta mes se continua la negra historia de l'Espanya inquisitorial.

Es precís que tots els homes de sentiments generosos se rebel·lin contra aquestes enormitats y reclamin el compliment de les lleis de pietat humana, en les quals s'inspira la moderna ciencia penal.

Esperém que'ls diputats compleixin am el seu dever.

SS

«El Poble Catalá» demana que las entidades de l'U. F. N. R. se preocupin del fet d'aver-se adherit an en Melquíades Alvarez el Centre Republicá del districte II y l'Ateneo de Sant Gervasi.

Pero nosaltres preguntem ¿Quines son les autoritats del partit de Barcelona?

Perque la Junta municipal va acabar la seua misió fá ja dos mesos y, ademes, segons ens digué'l mateix «Poble» la Junta havia rebut una comunicació firmada per casi totes les societats del partit desentenentse d'obeir-la.

Per altra banda han de recor dar que els diputats Miró y Zulueta assistiren al banquet an en Melquíades y no es just que «El Poble» no vulgui «entrar en la cuestió» respecte a aquests senyors diputats (com aixis ho declara en l'edició del dijous) y en cambi eexiti el sel en contra dels humils y entusiastes consocis de dos centres importantissims.

SS

«El Correo Catalán» ja te rotativa nova. Y esta molt satisfet.

En tres dies els carlins han organisar un segnit de festes, ápats, conferencies y mitins.

Al banquet del moll eran 1,400, tots els d'Espanya.

Ara volen fer la guerra civil.

Pobres carlins! Avorrits y despreciats de tot-hom; maleits per tot arreu; arrosegant el recort d'un segnit d'infamies y de crims; ta cada la seua bandera amb els noms d'en Cuccale y d'en Savalls, y en cara pensen en conquerir el trono d'Espanya.

Primer ens fariam moros!

Els successos de Sabadell y d'Eibar (1)

Altra volta, els sectaris del jaumisme y del lerrouxisme han tingut, a Sabadell y a Eibar, una topada sagnant, y uns homes han perdut xorcament la seva vida.

Tristes y fástic ens causa la repetició de successos com els rescents, que evidencien l'incultura cívica del nostre poble.

Nosaltres, que admetem, convensuts, els procediments de violencia quan se'ns tanquen les portes de la legalitat, impulsats per l'esperansa d'un esplendent triomf dels ideals, nosaltres que'ns declarem sincerament convensuts revolucionaris, protestem enérgicament de la conducta dels que erigeixen la violencia en procediment constant, de que's vessi xorcament la sang en lluites fratricides y selvatjes que, més que apropar l'adveniment de les nostres solucions polítiques, les allunya indefinidament...

Admetém la Revolució com una fatalitat, com a únic medi de que podem disposar pera enrunar el règim existent y instaurar un règim de llibertats salvadores.

Abominem del vessament inútil de la sang.

En l'hora dels grans sacrificis, no regatejarém les nostres energies ni la nostra sang, si elles han d'abonar fecondament el camp de les llibertats.

(1) Retirat del número passat per excés d'original.

Per l'unió dels joves

A mida que van evidenciantse'ls errors del podrit règim monàrquic, creix el convenciment de que tots els homes de bona voluntat deuen disposare a enderrocarlo d'una vegada. Pera aquesta acció es necessaria una forsa sana y renovadora, que no pot ser altra que la joventut, que s'uneixi deixant de banda tots els perjudicis partidistes y les baixes lluites de capelleta, sense altre vincle d'unió que'l ferm desitj de que s'implanti a Espanya la República y fassi clara y pública manifestació del seu criteri francament revolucionari.

LA BARRICADA's converteix en portaveu d'aquesta suprema aspiració y crida, al efecte, a totes les joventuts progressives y revolucionaries de Barcelona a la reunió que tindrà lloc el pròxim dimars a les 10 del vespre en el Circul Republicá de la plassa del Teatre.

La Premsa

La premsa es, indubtablement, un medi excelent de difusió dels ideals y un element essencialíssim pera la formació espiritual dels pobles; mes, no es menys cert que, moltes vegades, la premsa no's manté a l'altura de les circumstancies y realisa una tasca perfectament negativa, més que negativa, corruptora y nefasta.

Si bé acceptem aquesta línia de conducta, com una fatalitat, en els rotatius inspirats únicament per l'afany de lucre de una empresa periodística, no podem acceptarla en la premsa lliberal. Aquesta no deu oblidar la seva augusta missió de educar al poble sòlidament, de capacitarlo pera l'exercici de futures y fecundes llibertats, de desvetllar el sentiments més nobles, d'encendre en el seu cor la flama salvadora de la revolució, d'emocionar-lo amb l'exposició de doctrines redemptores.

La premsa lliberal deu ésser el portaveu vibrant de totes les causes nobles, de totes les reivindicacions lliberadores, la protesta constant y enérgica contra totes les injustícies y les iniquitats, l'enemic irreconciliable de totes les tiranies, contra les quals les seves planes han de vibrar am virilitat indomptable. La premsa lliberal deu combatre a sang y a foc tot allò que contribueixi al embrutiment moral del poble, contra tot allò que contribueixi a la perpetuació del seu tradicional estat de incultura.

Acompleix aquest ideal la nostra premsa? Vergonya causa'l dirho; mes la veritat s'ha d'afirmar anc que sigui am tot el dolor de la nostra ànima. La premsa lliberal espanyola, oblidant la seva altíssima missió, relega encara a lloc secundari els problemes més trascendentals, y ompla les seves planes parlant de toros y toreros, de crims sangnants y noves sensacionals...

A voltes, el seu nutisme indigne y suïcida fá que's perpetrin les majors iniquitats y les més escandaloses injustícies. Ara mateix, la nostra premsa no tenia prou espai pera dedicar-lo al procés de la Enriqueta Martí y no reservava un recónet pera protestar de la política repugnantment tirànica den Canalejas, que fusellava al soldat León Estéban y que perseguia iniquament an els elements obrers, mantenint tancades les seves societats de resistència y empresonantlos injustament.

Desde Setembre, am motiu de l'intent de vaga general, están empresonats a la «Model» de Barcelona, uns obrers, que no cometeren cap delictu y la premsa lliberal no ha dedicat an aquesta injustícia manifesta l'espai y l'energia que requeria.

Es que s'inspira també en un vil esperit mercantilista? Obra per covardia, com a reflexe de la covardia colectiva del nostre poble?

Hora es ja de que la nostra premsa compleixi amb el seu dever, puig de lo contrari, arribarém al cas dolorós de creure que no obra al impuls d'una enlairada idealitat y d'un noble esperit de justícia, sino que solsament se mou per una incalificable finalitat mercantil.

ANDREU NIN.

Realitats y obligacions

Poques vegades havíem presenciat un període polític tant desbastellat com el present. Poques vegades tampoc havíem contemplat l'espectacle depriment d'un poble que assisteix quiet y callat a la seva liquidació, a la seva ruina definitiva.

Les veus protestaries que s'aixecaren violentes a rel del desastre han enmudit y la política monàrquica y centralista torna de temps a caminar pels viaranyes que menen a la nació cap al abim. L'esperit d'aventures xorques, la política negativa, abstracta, quixotesca, de camarilla, d'intriga, retorna am tot el seu magestuós esplendor. Els verbalistes son l'Estat, y l'Estat en mans dels verbalistes no es res més qu'un feude miserable quina iniqua possessió se disputen mitja dotzena de tribus famolenques com els corbs se llensen avans sobre la carnassa pestilenta y podrida. Com si res hagués succehit; com si Espanya se trobés en els millors dies de la seva esplendorosa vida, els fracassats segueixen en els llocs més eminents y pera'ls allegats seus son els grans destins, els millors empleus y mercés. No hi há immoralitat per ells comesa que la valla de l'influència no serveixi pera desviar la qüestió dels tribunals de justícia. La Justícia ha merescut fa poc les més grans acusacions per immoral y prevaricadora, y un ex-ministre s'ha cuidat am la seva firma de demostrarnos la nula confiança que'ls ciutadans podém tenir quan la seva recta acció pot ferir la respectable persona del cacic... Aquí, com un día a Portugal, segons paraules d'un patriota lusità eminent, lliberals y conservadors son una mateixa pandilla dividida en dugues fraccions, perque plegades no caben a l'hora en el menjador.

Empró aquí, lo dolorós, essenthi en grau superlatiu, no es l'espectacle depriment que l'oligarquia monàrquica deixa entreveure als ulls del poble; lo gran, lo inmens, lo inaudit, es l'aclaparament formidable en que'l cos social vegeta. Els desacerts dels oligarques son terribles, pero la més gran impunitat els acompanya. Les protestes quan no son individuals, son aïllades, minses, sense eficacia ni transcendència. L'acció dels governants espanyols ha sigut tan intensa, qu'ha acabat per matar tot rastre de conveniència nacional. Per aqueixa causa poden justificar les més grans iniquitats posant per testimoni el silenci del poble.

Y l'acció republicana? En aqueixes columnes de LA BARRICADA hem exposat les seves amargues vergonyes. Els republicans hem acabat pera modelarnos l'ànima a la faysó monàrquica. Hens hem tornat porucs y acomodaticis. La presó ens resulta un jardí dels suplicis; el sacrifici individual una vana acció. El que sobressurt un xic o ha lograt ferse amb una petita camarilla corre com un esperitat darrera d'una acta; la vanitat acompanyada de diners obté immediatament el seu premi; el més modest o el més ignorant o el més gandul, amb una credencial, el seu ardent amor a la República queda immediatament atenuat. Les eleccions son el pensament nostre de tots els dies, la revolució la nostra paraula predilecta y el terror que'ns asal-

ta am temors que'ns amarguen el viure... Haurá arribat l'hora d'escriure en el lloc més visible del país l'aclaparadora sentència del Dant?

Els esperits joves no podém conformarnos amb aqueixa trista realitat política. El régim monàrquic y els seus servidors ens repugnen y cal ferlos desaparèixer; pero l'acció dels nostres homes republicans convertits en oposicionistes de guant blanc ens irrita y desespera. No creyém els joves qu'ella sigui la més encertada pera conduirnos al assoliment del nostre objectiu republicà. Electoralment no s'ha cambiat may el régim d'un poble y la joventut no está disposada a perdre inútilment el temps alternant en fàcils batalles democràtiques. Que'ls que tenen la responsabilitat de la direcció republicana, diguin clarament al poble si son del mateix parer.

J. M. MALLAFRÉ Y TORT

La nostra enquesta

Aures de redempció.

Un jove amic de la provincia de Lleida, y soci de la Joventut de Barcelona, l'entusiasta y actiu Barberá, ens ha entregat un escrit parlant de la perturbació perque passa l'U. F. N. R.

Nosaltres acullim les opinions del correlligionari, respectantles, ja que sabem que el seu lexic es fidel espill del seu temperament y de son amor als ideals de Catalunya la y de República.

Diu l'amic Barberá:

La moda del día es el parlar de la «Crisis dels partits republicans d'Espanya», en general, y en especial, de l'Unió Federal Nacionalista Republicana». S'imposa el parlarne y com el nostre modest criteri, es al fi un criteri, com a tal pot divulgar-se y'm crec en el dever d'expresarlo, no pera'ls culpables d'aquestes desorientacions incomprensibles, sino pera'ls qui tenen fe en la República y estimen am tota l'ànima la Catalunya moderna.

¿Qui hi creu en la crisis dels partits republicans? ¿Aont es la crisis? Lo que hi ha es un justificat retraiment, una honrada decepció, un infame engany. ¿Crisis? Mentida! aquí no hi ha crisis, sino covardia, falta de valor y envejes personals.

La crisis sería una realitat, quan faltessin homes lluitadors, homes abnegats, soldats de ferro, republicans de bronzo, catalans nacionalistes; la crisis podría pregonarse quan el poble fes el vuit en els mitins, en les conferencies, en les assemblees del nostre desfet partit; la crisis sería palesa, si'ls joves federals nacionalistes y'ls vells republicans de totes procedencies, no's prenguessin la molestia de anar als Centres, a les Joventuts y als Circuls aont s'hi destaquen les barres de Catalunya y la bandera de la República.

La «Crisis de l'U. F. N. R.» es una farsa. Podrán desmentir-ho els fracassats directores de fins ara. Podrán pregonar-ho arreu, els qui un día se conjuraren en la Sala Imperi, en seguir extrictament les bases del nou partit. Pero qui podrá escoltarlos? Podrán escoltarlos un quants satèlits inconcients que encara que siguin joves no'n fan de joves. Pero el veritable

jovent nacionalista federal, no; els homes que constitueixen la força dels partits, menos; els obrers dels Centres Republicans, tampoc.

Jo llenso una afirmació, —(sempre modesta, pero lleal y honrada):—a Catalunya no hi ha «Crisis» de republicanisme, sino decepció, desengany, desorientació y molts desitjos de lluita; de treballar; de vencer. El poble, el poble de l'Unió Federal Nacionalista Republicana, vol la República y la Autonomia de Catalunya, pero la vol de coll y de pit, y espera la lluita, com qui espera la salvació després d'una borrascada en la que's perdin els remes. Donemli els remes, y no'n parlem més de crisis perque al igual de la crisis d'en Canalejas tothom sab que son passos de comedia.

La meva afirmació es evident. Y sino, que diguin lo contrari en Marcellí Domingo que va donar l'espectacle de Les Borges remonent tot un poble amb sa paraula. Que digui lo contrari en Layret que a la Joventut Republicana de Lleida parlá de crisis devant d'un incontable auditori. En Rodés y en Corominas que's pogueren convèncer dels entusiasmes de la comarca de Urgell.

Que parlin de crisis, encara que fora més noble parlar de les intrigues y baralles y odis personals e inacció dels prohoms de l'esquerra catalana.

Temps ha que els de fora de tota Catalunya, están observant la feina dels *leaders* y prohoms de Barcelona.

Ara ja comensen a no ferne cas. Y fan molt bé.

¡Tant de bó, que les «Joventuts F. N. Republicanes» d'arreu, no's fixin en la Joventut de Barcelona, perque aquesta Joventut, al igual que'ls demés de Barcelona, están desacreditades per intrigues fondes é incurables.

Y ara, que cada poble s'organisi com pugui, tothom, amb més fermesa que mai, els joves son els més indispensables a no deixar en oblid aquelles «bases d'Unió Federal Nacionalista Republicana», aprovades en la Sala Imperi.

Que aquesta Asambleja fou una farsa? Allá ells, els intrigants! Preparemnos a ferne una de nova, amb el mateix programa, pero am diferents directors; y que si es necessari, siguin tots de fora de Barcelona.

J. BARBERÁ.

Correspondencia

R. B. Arbucies. Queda complascut.—J. Barberá. Publiquem l'article.—Joan R. El seu treball está mancat d'interés pera'l públic. Es, además, molt incorrecte.—Jaume V. El seu article está escrit en un aspecte purament personal, que no'l fa interessant. Es, també, imperfecte.—Pere B. No'ns combé.—Joan S. Vilafranca. Mirarem de compláurel.—Joaquim P. Eserigui que ho feia bé.—Lluís E. Ha passat l'oportunitat.—Josep S., Pau V. y Ramón G. Moltes mercés.

La correspondencia literaria a n'en Lluís Companys; l'administrativa a l'Enric de Quirós.

Imp. Vda. Badia, Dr. Dou, 14.—Barcelona